

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἄλλοτε παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπερικοῦ δραχ. 7. — Ἐσπερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,45
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰθίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β' — Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Ἰουλίου 1899

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 29

Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου

(Συνέχεια ἴδι σελ. 225)

Τὴν ἐπαύριον πρωΐαν, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμῶν περιεφέρετο πλησίον τοῦ λιμένος, διὰ παρατήρησε σπεύδοντα πρὸς αὐτὸν ἓνα κομψόν, εὐγενέστατον κύριον, μὲ μακρὰς παραγαθίδας, ὁ ὁποῖος μὲ ἀκαμψίαν ὄλωσ ἀγγλικὴν τοῦ ἔπιασε τὸ χεῖρ καὶ τοῦ το ἔσειέ μὲ κινήσεις νευροσπάστου.

— ὦ! . . . κύριε μαρκήσιε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σας συνήτησα. Πῶς περνάτε;

Τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο ἐντελῶς ἀγνωστον εἰς τὸν Λουδοβίκον, μάτην δὲ προσεπάθει νὰ το ἀναπολήσῃ, καλῶν πρὸς βοήθειαν τὰς ἀναμνήσεις του. Δὲν ἠδύνατο νὰνεύρῃ εἰς αὐτὰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συνομιλητοῦ του.

Ἐν τούτοις, μὲ τὴν ἔμφυτον εὐγενειάν του καὶ τὴν συνήθη του πρὸς πάντας ἀδρότητα, ἀπέκρυψε τοὺς διαταγμούς του, ἐλπίζων νὰ διαφωτισθῇ ἐν τῷ μεταξύ περὶ τοῦ ἀγνωστοῦ αὐτοῦ κυρίου ἀπὸ τὴν πρόδον τῆς συνδιαλέξεως.

— Ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, ἐπανελάβην ὁ Ρενώ, — διότι αὐτὸς ἦτο, — δὲν θὰ ἐπεριμένατε βέβαια ποτὲ νὰ με συναντήσετε ἐδῶ, πρέπει νὰ το ὁμολογήσετε! . . .

Ὁ Λουδοβίκος δὲν εἶχε καμμίαν δυσκολίαν νὰ το παραδεχθῇ.

— Ποῖος θὰ ἔλεγε ποτὲ, ὅταν ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ γνωρισθῶ μαζί σας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, τοῦ δουκὸς Δεβονσέιρ, πῶς θὰ συνηνώμεθα καὶ πάλιν ἐδῶ εἰς τὸ Κάδιξ; . . . Ἴσως ὅμως ἐξεχάσατε τὸ ὄνομά μου. Ὀνομάζομαι Λόρδος Δουδλαϊ.

Ὁ μαρκήσιος προσεποιήθη, διὰ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ τὸ ὑπενθυμίσουν τὸ ὄνομα αὐτό, τὸ

ὁποῖον οὐδέποτε τάχα ἐλησιόμνησεν ἑφάνη δὲ καταγοητευμένος, ὅτι εἰς τὴν πλὴν αὐτὴν, ὅπου δὲν ἐγνώριζε κανένα, ἀνεύρισκε τὸν εὐγενὴ φίλον, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσῃ ἄλλοτε εἰς τὸ Λονδίον.

Ὁ Ρενώ ἐθριάμβευεν!

Ἡ πανουργία του ἐπέτυχε θαυμασίως καὶ τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως εἶχε διεξαχθῆ κατ' εὐχὴν.

Ἐπρεπε τῶρα νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑποκρινόμενος τὸ πρόσωπον τοῦ Λόρδου Δουδλαϊ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδειότητος.

— Ἐλπίζω, ἀγαπητέ μαρκήσιε, ὅτι θὰ μου κάμετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κατοικήσετε εἰς τὸ σπίτι μου. Τὸ σπίτι μου εἶνε πολὺ μεγάλο, ὥστε νὰ ἔχετε πᾶσαν ἄνεσιν καὶ νὰ εἰμπορήτε νὰ πηγαινοέρχεσθε ἐλευθέρως εἰς οἰανδήποτε ὄραν θέλετε. Σύνμφωνοι, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀγαπητέ μου Λόρδε, λυποῦμαι

πολύ, τοῦ δὲν εἰμπορῶ νὰποδεχθῶ μίαν τόσο ἐυγενὴ πρόκλησιν. Ἐγὼ δώσῃ ἤδη τὸν λόγον μου εἰς τὸν διοικητὴν, ὁ ὁποῖος μόλις ἔφθασα, μοῦ προσέφερε φιλοξενίαν, εἰς ἐμὲ καθὼς καὶ εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Φάεραξ, τοῦ πλοίου μὲ τὸ ὁποῖον ἦλθα. Δὲν θὰ ἐπεθόμουν, ἐννοεῖται, νὰ τον δυσαρστήσω.

Ὁ Ρενώ δὲν ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο.

— Ἄν εἶνε ἔτσι, ὑποχωρῶ κατ' ἀνάγκην. Ὑποσχεθῆτέ μου βίμως, ὅτι εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν, ποῦ θὰ εἴσθε ἐλευθέρως ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτὴν, θὰ προτιμήσετε τὸ σπίτι μου.

Ὁ μαρκήσιος τὸ ὑποσχέθη προθυμότερα.

— Ὅπωςδήποτε, θὰ μου κάμετε τὴν τιμὴν νὰ δειπνήσωμεν μαζί σήμερον.

— Εὐχαρίστως. Ὅθ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ

περάσω ὀλίγας στιγμὰς μαζί σας, μιλῶντες. Θὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία ἐφάνη τόσο φιλόξενος πρὸς ἐμὲ καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχω τὰς καλλιτέρας ἀναμνήσεις.

— Τὸ βράδυ λοιπὸν.

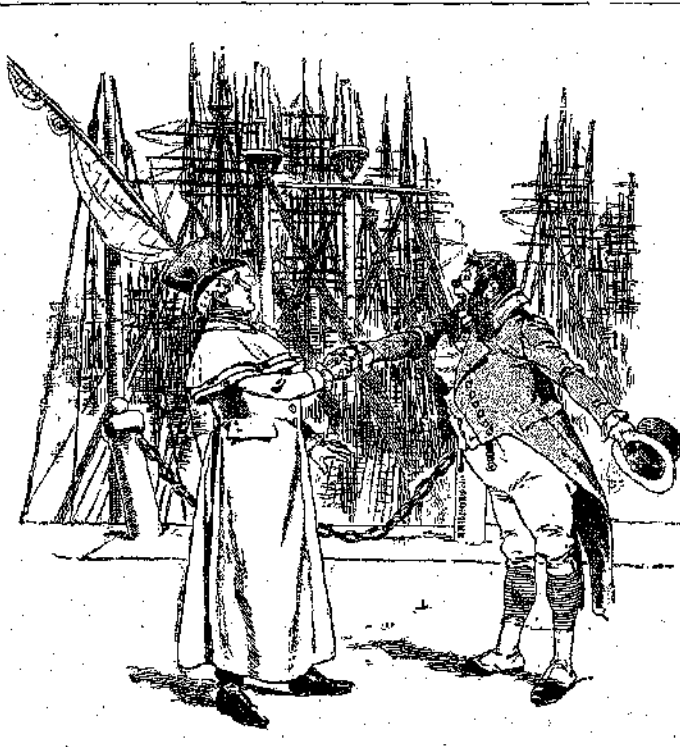
— Τὸ βράδυ.

Ὁ Ρενώ ἀνεχώρησεν ἐνθουσιασμένος καὶ μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ Μπρόου.

— Ἐνα πρᾶγμα μὲ ἀνησυχεῖ μόνον, τῷ εἶπε.

— Ποῖον;

— Πρέπει νὰ ὀμιλήσω δι' ἓνα σωρὸν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἀγνοῶ καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα, καὶ μὲ τοὺς ὁποίους τοῦ

«ὦ! . . . κύριε μαρκήσιε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σας συνήτησα.»

έδωκα να καταλάβη ότι είμαι στενωτάτα συνδεδεμένος.

— Τους γνωρίζω εγώ με το παραπάνω.

— Τι με ώφελεϊ αυτό;

— Με συγχωρείτε. Θα είμαι κ' εγώ εις το δείπνον, και θα με παρουσιάσετε υπό το όνομα Σέρ Έδουάρδος Γουώκερ, βαρωνέτος.

— Και αν ο μαρκήσιος σας αναγνωρίση;

— Δεν θα με αναγνωρίση, έννοια σας!

— Το βέβαιον είνε ότι αν μετεμριεσθήτε τόσο καλά, όπως εγώ.

— Ακόμη καλύτερα, έννοια σας!

— Λαμπρά. Ας φροντίσωμεν τώρα δια το δείπνον.

— Αναλαμβάνω εγώ. Θα υπάγω να το παραγγείλω και θα είνε καθ' όλα άξιον του συνδαιτυμόνος μας. Έν τω μεταξύ, σεΐς θα φροντίσετε μόνον να προετοιμάσετε αυτά που θα είπητε, δια να εξακολουθήσετε να παίζετε με την ιδίαν επιτυχίαν το πρόσωπον, που ανέλαβατε.

— Μα κολακεύετε πολύ, κύριε Μπρόουν, και καμαρώνω δι' αυτό.

— Έάν δεν τα εκαταφέρνατε καλά, μίστερ Ρενώ, θα σας το έλεγα με το ίδιο θάρρος. Αλλ' ας άψίσωμεν τώρα τάς άμοιχίας φιλοφρονήσεις. Δεν έχομεν καιρόν δια χάσιμο. Πηγαίνετε σεΐς εις την δουλεία σας, κ' εγώ εις την ιδίαν μου.

Ο κ. Μπρόουν ανέπτυξεν άναμφιβόλως αξιοθαύμαστον δραστηριότητα, διότι κατά την όραν του δείπνου ή τράπεζα ήτο έστρωμένη με πολυτέλειαν και ποιικιλίαν φαγητών, άσυνήθη δια τον τόπον εκείνον.

Όταν ο Λουδοβίκος Νοαρμών έφθασε, τα πάντα ήσαν έτοιμα, τέλεια, άποπνέοντα την μεγαλοπρέπειαν, ή οποία θα ήρμοζεν εις οικίαν κατοικουμένην από ένα ευγενή του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας, και κατά τρόπον μη παρέχοντα κάμμιαν ύποψίαν εις τον μαρκήσιον.

Ο Ρενώ, ο ψευδολόβδος Δούδλαϊν, έπαρουσίασε τον φίλον του Σέρ Έδουάρδον Γουώκερ, βαρωνέτον.

Ο κ. Μπρόουν, αλλάζας το όνομά του, έφρόντισε ναλλάξη και το πρόσωπον αναλόγως της περιστάσεως, και είχε γίνη κυριολεκτικώς άγνωριστος.

Κατά την διάρκειαν του δείπνου, ή συνδιάλεξις περιεστράφη αποκλειστικώς περί την ύψηλήν κοινωνίαν του Λονδίνου.

Ο Ρενώ ήγγίκε και αυτά τα όνόματα των προσώπων, περί ών έγινε λόγος, αλλ' ο Μπρόουν μετ' άπιστεύτου επιδεξιότητος τον ύπεσώθη, εις τρόπον ώστε να δύναται να λαμβάνη μέρος εις

την συνομιλίαν, διατηρών την έπίφασιν ανθρώπου του κόσμου, με πολλὰς σχέσεις, όπως έκρεπε να φαίνεται ότι ήτο.

— Μαρκήσιε, ειπεν αΐφνης ο ψευδοβαρωνέτος, εάν δεν είνε άδιακρισία, πόσον καιρόν θα σας έχωμεν ακόμη εδώ;

— Καίμια άδιακρισία, κύριε Γουώκερ, παρακαλώ. Ο χρόνος της διαμονής μου θα κανονισθή από μερικής έρεύναις που έχω να κάμω.

«Είνε πολὺς καιρός, που έφυγα από την Γαλλίαν. Έβησα εις την Αγγλίαν και εις την Αμερικην, έντελώς έστερημένος ειδήσεων εκ μέρους του αδελφού μου, του δουκός Νοαρμών και της οικογενείας του. Όταν επέστρεψα εις το Λονδίνον τελευταίως, έπεφόρτισα ένα από τους φίλους μου, τον κυβερνήτην του Φάερφαξ, ο οποίος κάμνει τακτικούς πλόας μεταξύ Πόρτσμουθ και Κάδιξ, να ζητήση πληροφορίας περί της οικογενείας μου, ή οποία, ώς είχα πληροφορηθή, είχε μεταναστεύση εις την Ισπανίαν. Και τρώντι, ο κυβερνήτης κατώρθωσε να μας φέρη μερικής πληροφορίας, επί τη βάσει των όποιων θα εξακολουθήσω ο ίδιος τάς έρεύναις μου.»

— Πολύ καλά εκάματε να μάς το είπητε. Ο Σέρ Έδουάρδος και εγώ έχομεν ισχυρά μέσα εις τον τόπον αυτόν, και αν έπιθυμήτε, θα τα θέσωμεν εις την διάθεσιν σας.

— Δεν έχω λόγους να σας ευχαριστήσω δια την κλιωσύνην σας, κύριε. Δέχομαι μ' εύγνωσύνην την προσφοράν σας. Θα σας παρακαλέσω όμως να φυλάξετε το αληθές μου όνομα μυστικόν, διότι αν συναντηθώ με τον γαλλικόν στρατόν, θα τα έρω σκούρα.

— Έχετε έμπιστοσύνην εις την εχειμαθείαν μας, μαρκήσιε, ειπεν ο Μπρόουν.

— Η διαμονή μου λοιπόν εις το Κάδιξ θα κανονισθή από τάς περιστάσεις, εϋχομαι όμως να μη παραταθή πολύ, διότι είμαι άνυπόμονος να ιδώ τους συγγενείς μου. Αν είνε ευτυχής, θα συμμερισθώ την ευτυχίαν των αν δεν είνε, θα προσπαθήσω να τους βοηθήσω το κατά δύναμιν. Άλλως τε εις την Αμερικην, εις διάστημα ολίγου καιρού, κατώρθωσα να κάμω περιουσίαν όχι εύκαταφρόνητον.

— Δεν έμείνατε, αλήθεια, πολὺν καιρόν εις τον Νέον Κόσμον; παρετήρησεν ο Μπρόουν.

— Έστάθηκα πολὺ τυχερός, είνε ή αλήθεια, περισσότερο από ό,τι μου ήξιζε, διότι έως εκείνην την στιγμήν είχα κατασπαταλήη άνοήτως ό,τι είχα και δεν είχα. Έπί τέλος, δόξα τω Θεώ, εγγύρια κλουσιώτερος και από πρώτα.

Ο Ρενώ αντίηλαξεν άστραπιών βλέμμα με τον Μπρόουν.

— Δεν είμπορείτε να φαντασθήτε πόσον χαϊρόμεθα δια την ευτυχίαν σας, ειπεν ο ψευδολόβδος Δούδλαϊν.

Ο μαρκήσιος ύπεκλίθη.

— Όπωςδήποτε, συνεκέρανεν ο Σέρ Έδουάρδος, να εΐσθε βέβαιος, ότι δύνασθε να στηριχθήτε πάντοτε εις την ειλικρινή φίλιαν μας, εάν μάς επιτρέψετε τον τίτλον του φίλου.

— Όλοφύχως, κύριε. Σας ευχαριστώ και πάλιν.

Ο Λουδοβίκος Νοαρμών είχε λαμπρά προτερήματα, αλλά ταυτοχρόνως και μεγάλα έλαττώματα. Ητο π. χ. πολὺ εύκολόπιστος. Ένεπιστεύετο τάς σοβαρώτερας ύποθέσεις του εις τον πρώτον τυχόντα, μ' έλαφρότητα άπίστευτον.

Έπίστευσεν έπομένως εύκόλως εις τάς διαβεβαιώσεις των δύο κατεργαρέων, και ενόμιζεν ότι είχαν ευρη εις αυτούς άφοσίωσιν άκλόνητον και αληθή.

Μετά το τέλος της έσπερίδος άπεχωρίσθησαν, ύποσχθέντες προς αλληλους να βλέπονται συχνά εις το εξής. Ο μαρκήσιος μάλιστα έδωκε τον λόγον του, ότι θα διήρχετο την έπαύριον μετά των νέων του φίλων.

Μόλις όμως ανεχώρησεν ο ξένος και ή θύρα έκλείσθη, ο Μπρόουν ανεκάγχασε θριαμβευτικώς.

— Λοιπόν; ήρώτησε.

— Μα την αλήθειαν, απεκρίθη ο Ρενώ, είμπορούμεν να είπωμεν και ή μεξί ό,τι έλεγεν ή Αικατερίνη των Μεδίκων εις τον υιόν της: «Το φόρεμα είνε καλά κοιμένο, χρειάζεται όμως ράψιμο.»

Ο Ρενώ ήθελε να περνά ως πολυμαθής άνθρωπος, και όσάκις του έδίδετο εύκαιρία, προσεπάθει να το δείξη.

— Ήουάσατε, εγώ αναλαμβάνω την διεξαγωγήν της ύποθέσεως.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ [Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire]

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΜΕΝΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΣΑΘΝΥΜΩΝ

Δεν είμπορείς να είπης εις ένα: Γι'νου Σπουδαίος Άνθρωπος! Αυτό πιθανόν να είνε και ανώτερον των δυνάμεών του. Είμπορείς όμως να τω είπης: Γι'νου καλός. Αυτό είνε εις το χέρι του καθενός.

Ένα παιδάκι, το όπολον έφημίσθη πρόωρος δια τάς στρατιωτικὰς του γνώσεις, έγραψεν εις το τετράδιόν του:

«Υπάρχουν τριών ειδών στρατιώται: Ο Μολυβένιος Στρατιώτης, ο ξόλινος και ο αληθινός.»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΠΕΡΙ ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ

πρό του Ζαππειου μεγάλη πλατεία είνε εκ των πολυσηνάτων αθηναϊκών κέντρων, πρό πάντων τώρα το καλοκαίρι. Οι περιπατηταί της Δεωδροστογίας εδω καταλήγουν, και άλλοι μεν διασπείρονται ανά τους ελιχοειδείς δρομίσκους των περίεπαρκων, άλλοι εξακολουθουν τον περιπατόν των, επάνω κάτω, ως άροτρες βόες, εις τον εν τω μέσω γυμνόν χαλικόστρωτον χώρον, άλλοι κáθηνται ναχελιδεως και άδαπάνως εις τα ξόλινα εδώλια. τα άφθόνως έσπαρμένα εδω κ' εκεί παρά τάς πρασιὰς, και άλλοι ξεκουράζονται, ανάπαυσις αυτή θαπανηροτέρα, — εις τα καθίσματα του Αναψυκτηρίου. Και ενθ οι κύριοι και οι κυριαί ρουφούν μακαρίως το παγωτόν ή την γρανίταν των, ή μουσική από την εξέδραν, άπόγευμα και βράδυ, χύνει τους γλυκείς της ήχους, εις τους όποιους όμως ολίγοι ρεμβώδεις προσέχουν, διότι οι περισσώτεροι προτιμούν την φλυαρίαν και δεν αγαπούν τόσο πολύ την μουσικήν, ώστε χάριν αυτής να σιωπήσουν... Δια τουτο οι ξένοι μάς κατηγορούν ολίγον τους Αθηναίους ως άφιλομούσους. Δεν ήξεύρω, αν έχουν δικαίον, αλλ' το βέβαιον είνε, ότι ο θόρυβος των άκροατών, κατά την όραν της μουσικής, κάμνει όχι καλήν εντύπωσιν. Εις άλλα μέρη περισσότερο πολιτισμένα, ή μουσική άκούεται με θρησκευτικην σιωπήν και προσοχήν, ενθ ήμεΐς εδω, και εις τάς συναυλιας ακόμη, όπου πηγαίνει κανείς άποκλειστικώς δια νακούση μουσικήν, έχομεν την κακήν συνήθειαν να ψιθυρίζομεν. Την παρεχόσιν αυτήν κάμνω δια να εΐσθε προσεκτικώτεροι τουλάχιστον σεΐς, οι άνθρωποι του μέλλοντος. Και αν ακόμη δεν σας άρέση ή μουσική, — το όποσον δεν πιστεύω, — ή καλή άνατροφή σας επέβάλλει να σιωπάτε όταν παίζη, χάριν των άλλων.

Κάθημαι ολίγον εις ένα τραπέζακι του Αναψυκτηρίου, με το μέτωπον προς την Ακρόπολιν, και κυτάζω γύρω μου. Ποια μεταβολή! Ένθυμούμαι τον χώρον αυτόν, όπως ήτο πρό δέκα και δεκαπέντε ετών, και συλλογίζομαι, ότι εάν είχα κοιμηθή κατά το διάστημα αυτό, όπως ο Έπιμενίδης, και έξυπνούσα εξαφα εδω, δεν θα ήξευρα πού εύρίσκομαι. Το μαρμάρινον μέγαρον του Έκθέσεων υπήρχεν, αλλ' έχάνετο εν τω μέσω εκτάσεως ανωμάλου και ακαλλωπίστου. Τα ώραία αυτά πάρκα με τάς ροδοδάφνας των και με τα εκ θάμνων

τοιχώματα, τα περιορίζοντα τους δρομίσκους των, — οι κομφοί ανθώνες, οι κιγκλιδόφρακτοι, με τα ιδιότροπα σχήματά των, — οι μικραί κυκλικαί πλατεΐαι, με τα εδώλια εν τω μέσω και περίε, — οι μεγάλοι δεξερμεναί, οι ανθοσπαρμένοι γύρω, με τα κάτοπτρα των νερών των, — τα μωσαϊκά των ρωμαϊκών λουτρών, τα εκατέρωθεν πάλιν εις το φως και περιφραχθέντα με τόσην στοργήν, — οι δεωδροστογίαι και τα αλούλια και τα κίσσια και οι μακραί σειραί των φανών, — τίποτε, τίποτε άπ' όλα αυτά δεν υπήρχον τότε. Απεναντίας υπήρχον άλλα πράγματα, τα όποια δεν φαίνονται σήμερα. Πού είνε το παλαιόν μέγαρον της Έκθέσεως, τα άκομφον και σχεδόν ήρειπωμένον εκείνο οικόδομημα, το όποιον έχρησίμευεν έπειτα ως καπνοκοπήριον; Πού είνε ο κήπος του Όρφανίδου με τα γιγαντιαία του δένδρα; Πού είνε το λευκόχρυσον θεατράκι των Όλυμπίων και παρακάτω το άλλο εκείνο του Απολλωνος; Τίποτε πλέον. Ο πέλεκυς και ή σκαπάνη έδούλευσαν άμειλίχτως, και ο χώρος ήνοιξε και ίσοπεδώθη, και κάθε άσχημία έλειψε, και κάθε πρόσκομμα έξηφανίσθη, και εκ του προτέρου χώους ανέκυψεν ολίγον κατ' ολίγον ή απέραντος και ώραία αυτή πλατεία, ή καταπραΐνη έκτασις, με τα τόσα της κοσμήματα, ή όποια αποτελεΐ τρυφήν των οφθαλμών άπαράμιλλον, και θεωρείται ως μία των μεγαλητέρων προόδων της άνακαινισμούνης πρωτευούσης.

Το θαύμα όφείλεται κυρίως εις την πατριωτικην μεγαλοδωρίαν των αδελφών Ευαγγέλη και Κωνσταντίνου Ζαππα, των όποιων βλέπομεν τους άνδριάντας απέναντι του Ζαππειου, ένθεν και ένθεν της μεγαλοπρεπούς κλίμακος, δι' ης κατερχόμεθα εις τον κήπον. Δαπάναις των έθνικών τούτων ευεργετών έντίσθη το μέγαρον και εκαλλωπίσθη ο περί αυτό χώρος. Αλλ' οι άνδριάντες των αδελφών Ζαππα δεν είνε οι μόνοι, τους όποιους βλέπομεν εδω. Ίδου παρακάτω ο άνδριάνς του Βαρβάκη, άλλου έθνικού ευεργέτου, και εκεί, εις την γωνίαν του πάρκου, πλησίον της λεωφόρου, ο άνδριάνς του Βύρωνος.

Είνε το ώραϊότερον γλυπτικόν έργον, το όποιον έχει να δείξη ή πόλις μας. Υψούται εν τω μέσω των πρασίνων φυλαμάτων κατάλευκον, επί φαιού βάθρου μεγαλοπρεπούς. Και είνε σύμπλεγμα εκ τριών προσώπων. Παριστάνει την Ελλάδα στεφανούσαν τον Βύρωνα, ενθ όπισθεν ένας δυστυχής σκλάβος, ανεγείρει την κεφαλήν μετ' έλπίδος. Η στάσις του Βύρωνος φανερόνι όλον τον όρημητικόν χαρακτήρα του ποιητού, ο όποιος ήλθε ναποθήνη δια την Ελλάδα. Είνε τόσοσν ώραϊος και τόσοσν λαμ

πρός, όσον άσχημος και έλεεινός είνε ο σκλάβος, ο στεναζών υπό τα δεσμά της δουλείας του. Η Έλλάς πάλιν προσωποποιείται θαυμασιώς. Είνε μελαγχολική και εξηντημένη, ή άθάνατος μήτηρ και τροφός του κόσμου. Αλλ' όποια γαλήνη ούρανια εις την μορφήν της!

Το σύμπλεγμα είνε έργον δύο εζόχων γάλλων γλυπτών, του Σαπύ και του Φαλγκιέρ, έγένετο δε δαπάναις του Στεφάνουκ Σκυλίση. Όταν πρό τεσσάρων ετών έντήθη, μερικοί το κατηγόρησαν ως άτεχον και ... τερατούργημα! Δεν είνε εύκολον, βλέπετε, να κρίνη κανείς τα έργα της τέχνης, και όταν είνε συνειθισμένος εις την άσχημίαν, πολὺ δύσκολα αναγνωρίζει την ώραϊότητα. Το σύμπλεγμα «ή Έλλάς τον Βύρωνα» αποτελεΐ εξαίρεσιν μεταξυ των κοκοτέχων άγαλμάτων, τα όποια βλέπομεν καθ' έκαστην εις τάς Αθήνας, και ως τοιαύτον έκρεπε να κατακριθή από τους κακοσυνειθισμένους. Όλοι όμως οι έννοούντες από τέχνην, το θαύμασαν και το θαυμάζουν.

ΦΑΙΔΑΝ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

[Γερμανικὸ Παραμύθι] (Τέλος. ἴδε σελ. 230)

Σαν έφθασε 'στη φωλιά του, ο σκαντσόχοιρος είπε βιαστικώς εις την γυναίκα του: «Γυναίκα, ντύσου γρήγορα» είνε ανάγκη να πάμε μαζί 'στα χωράφια.

— Και τί τρέχει; είπεν ή γυναίκα.

— Έχω στοιχηματίση με το λαγό ένα είκοσάφραγκο και μία μποτίλια κοινά 'στο τρέξιμο... και με έννοεις, ότι πρέπει να του τα κτυπήσωμε' δεν γλυτώνει. Να τί τρέχει...

— Θεούλη μου! εφώναξε σηκώνοντας το κεφάλαι της ή γυναίκα του και κυτάζωντάς τον περίφορη. Άνδρα μου, είσαι 'στα σωστά σου; Πώς σου κατέθη να παρατρέξης σ' με το λαγό;

— Μη φωνάζης, γυναικούλα μου, είπεν ο σκαντσόχοιρος' αυτό είνε δική μου δουλειά. Μην πολυανακατεύσασαι 'τους λογαριασμούς των άνδρών! Έλα, κάμε γρήγορα' ντύσου και πάμε!

Και τί άλλο ήμπορούσε να κάμη ή κακομοίρα; έκρεπε να υποκούση 'στ' άνδρα της, θέλωντας μη θέλωντας.

Στο δρόμο που έπήγαιναν, ο σκαντσόχοιρος λέγει 'στη γυναίκα του:

— Δέσε 'στο νού σου αυτά που θα σου είπω. Έμεις θα παρατρέξωμε 'ς εκείνο εκεί το χωράφι' ο λαγός θα τρέξη άπ' εκείνο το μέρος και εγώ από το άλλο, ως να φθάσωμεν εδω-πα, ακριβώς εις αυτό το αϊλάκι. Σ' λοιπόν κρύψου εδω μέσ' 'στο αϊλάκι και σαν θα φθάση ο λαγός εμπρός σου, θα πεταχθής 'ξω

μέ ὁρμή και θά του φωνάζης : «Νά με !»
 Ἡ γυναίκα του ἐκρόφη, καθώς εἶ-
 παν, — τῆς ἄρεσε, βλέπετε, τὸ σχέδιο
 τῆς πονηρῆς, — και ὁ σκαντσόχοιρος
 ἐκίνησε νανταμῶση τὸ λαγὸ' σάν τον ἐ-
 ζῶγισε, τοῦ εἶπε :

- Αἶ, δὲν θά παρατρέξωμ ;
- Ἄκουσ ἐκεῖ ἀποκρίθηκε ὁ λαγός.
- Ἐμπρός λοιπόν !»

Και ὁ καθένας των ἐπήγε 'εἰς τὴ θέσι
 του. Ὁ λαγός τότε ἐφώνησε : « Ἐν, δύο,
 τρία ! » και ἐξέκίνησε σάν ἀνεμοστρόβι-
 λος, δρασκελώντας τὸ ἀγροτικὸν των στά-
 διο' ἀλλὰ και ὁ σκαντσόχοιρος ἔκαμε...
 τρία βήματα, και ἐστρώθη φαρδύς πλατύς
 'εἰς τὴ θέσι του, και ἐκεῖ ἐπερίμενε ἀτά-
 ραχος.

Φθάνει ὁ λαγός πηδώντας εἰς τὸ τέ-
 λος τοῦ δρόμου του, και ἀκούει ἐκεῖ τὴ
 φωνὴ τῆς γυναίκας τοῦ σκαντσόχοιρου :
 « Νά με ! »

Ὁ ταλαίπωρος ἔμεινε σαστισμένος,
 με ὀρθάνοιχτο τὸ στόμα, μὴν εἰμπορῶν-
 τας νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι αὐτὸς ἐδῶ ὁ σκαν-
 τσόχοιρος ἦτον ἡ γυναίκα ἐκεῖνου ἐκεῖ,
 — ἴδια και ἀπαράλλακτη, ὅπως ὅλοι οἱ
 σκαντσόχοιροι, με τὸν ἄνδρα τῆς.

Και σαστισμένος ἐφώνησε : « Πήγαίνα
 ὁ πῖ σ ω μ ο υ, σατανᾶ ! » Μὴν ὑποφέ-
 ρωντας ὁμῶς τὸ πάθημά του, εἶπε πει-
 σμαμένος : « Ἐναρχίζωμ ! ἀκόμη ἓνα
 δρόμο, ἐμπρός ! » Και τῶβαλε 'εἰς τὸ πό-
 δια, φεύγωντας σάν τὸν ἀνεμοστρόβιλο.

Ἡ γυναίκα τοῦ σκαντσόχοιρου, ἐν-
 νοεῖται, δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴ θέσι τῆς.
 Και ὅταν ὁ λαγός ἐφθασεν εἰς τὴν ἄλλην
 ἀκρὴ τοῦ χωραφιοῦ, ὁ κυρ-σκαντσόχοιρος
 τοῦ ἐφώνησε : « Νά με ! » Ὁ λαγός
 πάλι ἀφρισμένος ἀπὸ τὸ κακό του, ξε-
 φρενιασμένος, εἶπε :

- Ἄλλη μιά φορά ἀκόμη, ἐμπρός !
- Δὲν λέγω ὄχι, σύμφωνοι! ἀποκρί-
 θηκεν ὁ σκαντσόχοιρος. Εἶμαι πρόθυμος
 νὰ ἐξακολουθήσω, ὅσον ἀγαπᾷς.

Ὁ λαγός ἐπήγε κ' ἦλθε και ἐγὼ δὲν
 γνωρίζω πῶσες φορές, και ὅλοένα τὴν
 ἐκάθαινε' ὁ σκαντσόχοιρος πάντα προ-
 σπερνούσε, και σὲ κάθε δρόμο πάντοτε
 ἄκουε πότε τὸν ἄνδρα, πότε τὴν γυναίκα,
 νὰ του λέγουν : — « Νά με ! »

Ἐπὶ τέλους ἀπόστασε και ἔπεσε κατα-
 μεσῆς τοῦ σταδίου. Ὁ σκαντσόχοιρος
 ἐκέρδισε τὸ στοίχημα, τὸ χρυσὸ εἰκοσό-
 φραγκο και τὴν μοτιλλάκι με τὸ κονιάκ'
 ἐπροσκάλεσε τὴν γυναίκα του νὰ ὄγη
 ἀπὸ τὸ αὐλάκι, και οἱ δύο των κατευχα-
 ριστημένοι ἐγύρισαν 'εἰς τὸ σπίτι των, ὁ-
 που ἀκόμη ζοῦν, ζωὴ χαρισάμενη.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΡΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 228)

Τότε ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν :
 — Εἰμπορεῖς νὰ γελᾷς ὅσον θέλεις !
 Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴ δουλειά μου.
 Ἐπειτα, ἀφοῦ περιπατοῦμεν, σημαίνει ὅτι
 προχωροῦμεν. Οἱ προσκυνηταὶ τῆς Μέξ-
 κας φθάνουν ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ Μάρκου
 πεζοποροῦντες. Οἱ Γάλλοι σταυροφόροι
 μετέβαιναν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ με τὸν
 ἴδιον τρόπον. Σεῦρεῖς ὅτι περιπατοῦμεν
 τώρα ἐβδομήκοντα πέντε ἡμέρας, χωρὶς
 νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς τέσσαρας μῆνας
 ποῦ ἐξήσαμεν εἰς τὸ χωριὸ τῶν Σομαλῆ-
 δων; Βάλε πῶς ἐχάσαμεν ἐξήντα ἀπὸ ὁ-
 λὰς τὰς ἡμέρας αὐτάς, με τοὺς διαφόρους
 σταθμούς μας. Μᾶς μένουσ ἀκόμη ἑκα-
 τὸν τριάντα πέντε. Ὑπόθεσε ὅτι «ἐκα-
 λύψαμεν» (ὅπως λέγουσ οἱ πεζοποροὶ)
 ἐξ ἑκατομμυρίων τὴν ἡμέραν κατ' εὐθείαν
 πρὸς νότον χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς
 ἐλιγμούς. Ἐχομεν λοιπὸν ὀκτακόσια
 χιλιόμετρα, δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερον μῆ-
 κος, εἰς τὸ ὅποιον εἰμποροῦμεν νὰναδι-
 βάσωμεν τὸ μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου
 Γκαρδαρού, — πρὸς βορρᾶν τῆς χώρας
 τῶν Σομαλῆδων, — και τῆς Ζαμπέζης,
 διαστήμα. Βλέπεῖς λοιπὸν ὅτι οἱ δύο ὑ-
 πολογισμοὶ συμφωνοῦν, και ὅτι πλησιάζ-
 ομεν πρὸς τὴν δεκάτην τετάρτην μοί-
 ραν νοτίου πλάτους, ἂν ὄχι χαμηλότερα.
 — Ὑποκλίνομαι εὐλαβῶς πρὸ τῆς
 Γεωγραφίας σου, εἶπε με ἀγάπην ἡ Κο-
 ραλία, και ἄλλο δὲν παρακαλῶ παρὰ νὰ
 μᾶς τα φέρῃ δεξιά.

— Ὑπομονή, ἀδελφοῦλα μου ! Ὅ-
 σον καταβαίνομεν πρὸς νότον, ὅλα πη-
 γαίνουμ λαμπρά. . .

Ἐβάδιζον ταχέως πρὸς νότον. Ὁ
 Γολιάθ ἦτο ἀκούρατος πάντοτε, και
 διήρχετο ἀπέραντα διαστήματα, χωρὶς
 νὰ δεξῆ τὴν παραμικρὰν κόπωσην ἢ
 δυσθυμίαν. Οἱ ταξιδιωταὶ εἶχαν ἐπίσης
 συνειθισθῆ, και ἐπερνοῦσαν λαμπρὰ ἐπάνω
 εἰς τὴν εὐρύχωρον ράχιν του. Κατὰ τὸ
 αὐθιγόν, ἐβάδιζαν τὸ ἑσπέρας, τὴν νύ-
 κτα και κατὰ τὰς πρωινὰς ὥρας. Εἰς
 ἕκαστον σταθμὸν ὁ Λεγκιὲν και ὁ Γε-
 ράρδος συνηγοροῦσαν, πόσος πρῶτος
 νὰ θωπεύσῃ τὸν Γολιάθ, νὰ τον ἐυστρίψῃ,
 νὰ τον ἐξασπασθῇ με διάφορα χόρτα. Ἡ
 Κοραλία εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν αποκλειστι-
 κὴν φροντίδα τῆς διατροφῆς, ἐπρόσχε
 δὲ πάντοτε τὰ πέλαματά του πολυτίμου
 ζῆου, ἐξετάζουσα με προσοχὴν μήπως
 εἶχεν ἐμπηχθῆ πάλιν εἰς τὸ δέρμα του
 κανὲν ἀγκάθι. Ὁ Γολιάθ ἐνεθυμείτο προ-
 φανῶς τὴν πρώτην ἀφορμὴν τῆς φιλίας
 των, και περιφέρων τὴν προδοσικὴν ἐ-
 πάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς νεανίδος,
 ἐφαίνετο ὡς νὰ τῆς ἔλεγε με ἓνα τρυ-
 φερὸν μουρμούρισμα:

«Θυμᾶσαι ; Ἐγὼ δὲν το ἐξέλασα, ὅτε
 θά το ξεχάσω ποτέ !»

Ὁδὲν ἐυλωπότερον και συγκινητι-
 κότερον τοῦ βλέμματος τοῦ παχυδέρ-
 μου, κατὰ τὰς στιγμὰς αὐτὰς τῆς δια-
 χύσεως. Πλήρης ἀγάπης πρὸς ὅλους
 τοὺς φυγάδας, ὁ ἐλέφας τοῖς ἐδίδε νὰ
 ἐνοήσουν ἐν τούτοις ὅτι ὡς ἀρχηγόν,
 ὡς ψυχὴν τῆς ομάδος, ἐθεώρει τὴν Κο-
 ραλίαν. Εἰς κάθε περίστασιν ἡ πρώτη
 θέσις ἀνήκεν εἰς τὴν Κοραλίαν. Και ὁ-
 λοι ἔμεναν εὐχαριστημένοι.

Ὑπὸ τὰς παραδόξους ταύτας συνθή-
 κας, ἐξηκολούθει ἡ πορεία τῶν φίλων
 μας, μετ' ἀπροόπτων ἐπιποδίων ἐκάστο-
 τε. Ἀπέφευγον συστηματικῶς πάντοτε
 τὰ κατηκνημένα μέρη. Συνέπιπτεν ὁμῶς
 πολλάκις νὰ συναντῶσιν ἐμπρός των
 ἀραιούς και μεμονωμένους συκοιτισμούς
 ἰθαγενῶν, ἢ ἐπίφοβα ζῶα. Εἰς τὰς περι-
 στάσεις αὐτάς ὁ Γολιάθ, χωρὶς νὰ τον
 κατοτρῶνῃ κανεὶς, ἐπετάχυνε τὸσον τὸ
 βῆμά του, ὅστε και ὁ καλλίτερος ἵππος
 ἱπποδρόμου δὲν θά ἠδύνατο νὰ τον
 φθάσῃ. Διέφευγε τοιοῦτοτρόπως ὡς ἀ-
 στραπὴ τὰς ὑπόπτους ἢ ἐπικινδύνους συν-
 ἀντήσεις, πρὶν ἀκόμη οἱ φίλοι μας ἀντι-
 ληφθοῦν καλὰ καλὰ περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

Ἐνα βράδυ ἐν τούτοις, σύννεφον ἀπὸ
 βέλη, ριφθέντα ἀπὸ μίαν λόχημν, ἐντὸς
 τῆς ὁποίας ἐνήδρευον ἀόρατοι ἔχθροι,
 διήλθεν ἐνώπιον τῶν φυγάδων. Εὐτυ-
 χῶς ἡ λόχημν ἦτο μακρὰν και ἐν μόνον
 βέλος ἐξέσεν ἐλαφρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ
 παχυδέερμου. Ἀλλὰ και τὸ κριστικὸν
 αὐτὸ ἐμαρτύρει μεταξὺ πόσων κινδύνων
 ἐβάδιζον οἱ ἀτυχεῖς ταξιδιωταί.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίθεσιν, ἐ-
 στάθμευσαν εἰς τὰς ὄχθας γραφικοῦ τίνος
 ποταμοῦ. Ὁ Γεράρδος ἐπωφελήθη τῆς
 εὐκαιρίας νὰ κάμῃ τὸ λουτρόν του, κατὰ
 τὸ σὺνθεσ. Ἐνῶ ἐπροχώρει πρὸς τὴν
 ὄχθην, παρετήρησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, με-
 ταξὺ τῶν χαλικίων, μικρὰ τινα ἀντικεῖ-
 μενα, ἀναδιδόντα λάμψιν μεταλλικὴν,
 και συνέλεξε ὀλίγα διὰ νὰ τα ἐξετάσῃ.

Ἦσαν ἀναμφιδόλως ψήγματα χρυσοῦ.
 Πολλάκις εἶχεν ἰδῆ παρόμοια εἰς
 Παρισίους, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός
 του και εἰς τὰ Φυσιογραφικὰ Μουσεία.
 Ὁ Γεράρδος ἐγνώριζεν, ὅτι μόνον τὸ
 πολυτίμον τοῦτο μέταλλον κατακαθίζει
 τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς ὄχθας τῶν δια-
 φόρων ρευμάτων, εἰς μικρὰ κοκκία,
 στρογγυλά και στιλπνά. Κανὲν ἄλλο
 μέταλλον δὲν παρουσιάζεται ὑπὸ ὁμοίον
 μορφήν.

Τὸ εὑρημα, χωρὶς νὰ τον ἐκπλήξῃ,
 τὸν διεσκέδασεν. Ὁ χρυσός, ὑπὸ τὰς
 συνθήκας ὑφ' ἃς ἔζων, τῷ ἦτο ἐντελῶς
 ἀχρηστος. Συνέλεξε μίαν δωδεκάδα ἀπὸ
 τὰ ὀραιότερα ψήγματα, ἐκ τῶν ὁποίων
 δύο εἶχον μέγεθος λεπτοκαρυῶν, και τα
 ἔφερε νὰ τα δεῖξῃ εἰς τοὺς φίλους του.
 Ἡ Κοραλία δὲν ἠμποροῦσε νὰ πι-

στεύσῃ, ὅτι τὰ μικρὰ αὐτὰ και στιλπνὰ
 χαλικιάκια ἦσαν χρυσοί. Ὁ Γεράρδος
 τῇ ἐξήγησεν ὅτι ἐγνώριζεν ἐκ τῆς ὀ-
 ρυκτολογίας περὶ τοῦ ζητήματος τού-
 του, ἀναπτύξας εἰς αὐτὴν πῶς τὰ ψήγ-
 ματα αὐτὰ ἀποσπῶνται ἀπὸ τοὺς χρυσο-
 φόρους βράχους, και παρασυρῶμενα, λει-
 αινόμενα και στρογγυλοῦμενα ὑπὸ τῶν
 ὑδάτων, ἀποτίθενται ἐπὶ τῆς ἄμμου.

«Τότε, εἶπεν ἐκείνη, ἂρ' οὐ ὑπάρ-
 χουν τῶσον πολλὰ ἐδῶ, σημαίνει ὅτι προ-
 ἔρχονται ἀπὸ κάποιοι γειτονικὸν χρυσο-
 φόρον βράχον.

— Ὁ χρυσοφόρος βράχος εἰμπορεῖ
 νὰ εἶνε και μακρυὰ, τὸ βέβαιον ὁμῶς

εἶνε, ὅτι κάπου ἐδῶ ὑπάρχει, και ἂν τον
 ἀναζητήσῃ κανεὶς, εἰμπορεῖ νὰ τον εὑρῃ.
 — Μοῦ φαίνεται πῶς ἀξίζει τὸν κό-
 πον, εἶπεν ἡ δεσποινὴς Μασσαί.
 — Κ' ἐγὼ εἶμι νομίζω. Ἀφ' οὐ μά-
 λιστα τίποτε δὲν μας βιάξῃ, πρὶν νὰ
 κάμω τὸ λουτρό μου, θά ὑπάγω νὰ ἐ-
 ρευνήσω. Ὁλοκλουθήσω τὴν διεύθυνσιν
 τοῦ ρεύματος.

Ὁ Γεράρδος μόλις εἶχε κάμῃ πεν-
 τακόσια βήματα, ὅτε εὐρέθη ἐνώπιον
 χειμάρρου, περικυκλωμένου ἀπὸ ὑψηλοὺς
 βράχους. Ἐπάνω εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς βρά-
 χους αὐτούς, παρετήρησε μίαν λευκὴν
 γαλακτέωδη γραμμὴν, λάμπουσαν ὑπὸ τὰς

ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας διε-
 κρίνοντο ἐν εἰδει διακλαδώσεων φλέβες
 χρυσοῦ. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι τὰ
 ψήγματα, τὰ ὁποία εἶχεν εὑρῆ εἰς τὴν
 ἀμμουδιάν, προήρχοντο ἀπὸ τὸν ὑπερύ-
 ψηλον αὐτὸν χρυσοφόρον βράχον ὁ ὁποῦτος
 τοῦ ἐφραττε τὸν ὀρίζοντα.

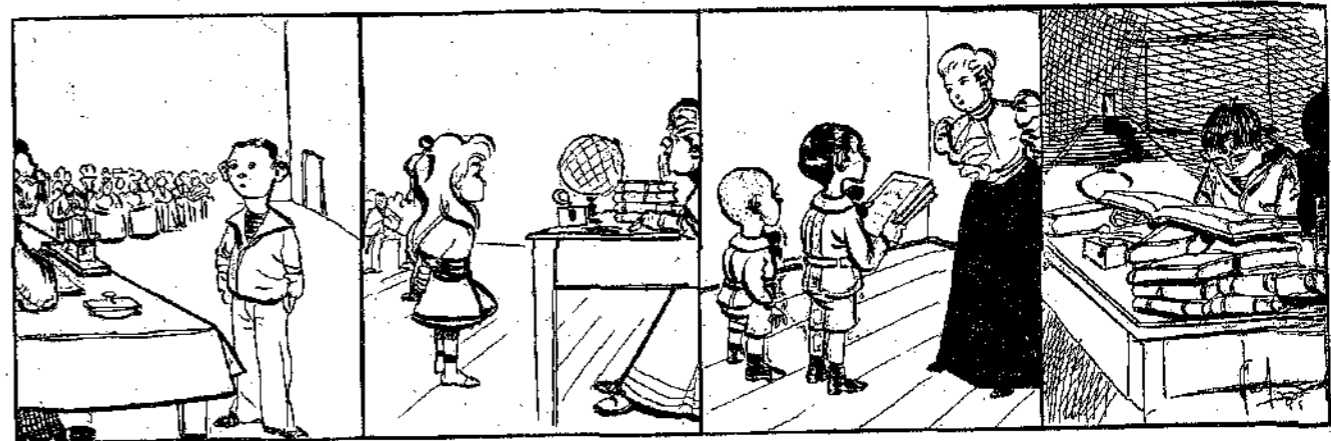
Ὁ Γεράρδος ἐπήρε μίαν σκληρὰν
 πέτραν, και μεταχειριζόμενος αὐτὴν ἀντὶ
 σφυρίου, κατάρθρωσε με πολὺν κόπον νὰ
 θραύσῃ ἐν μικρὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον
 ἐκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ

— Καὶ ποῖα εἶνε ἡ πρωτεύουσα
 τῆς Βοιωτίας ;
 — Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ,
 πρὶν ψηφισθῆ και εἰς γ' ἀνάγνωσιν
 τὸ Νομοσχέδιον περὶ Διοικητικῆς
 Διαρρυθμῆσεως . . .

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΙΑΣ ΛΙΜΝΗΣ

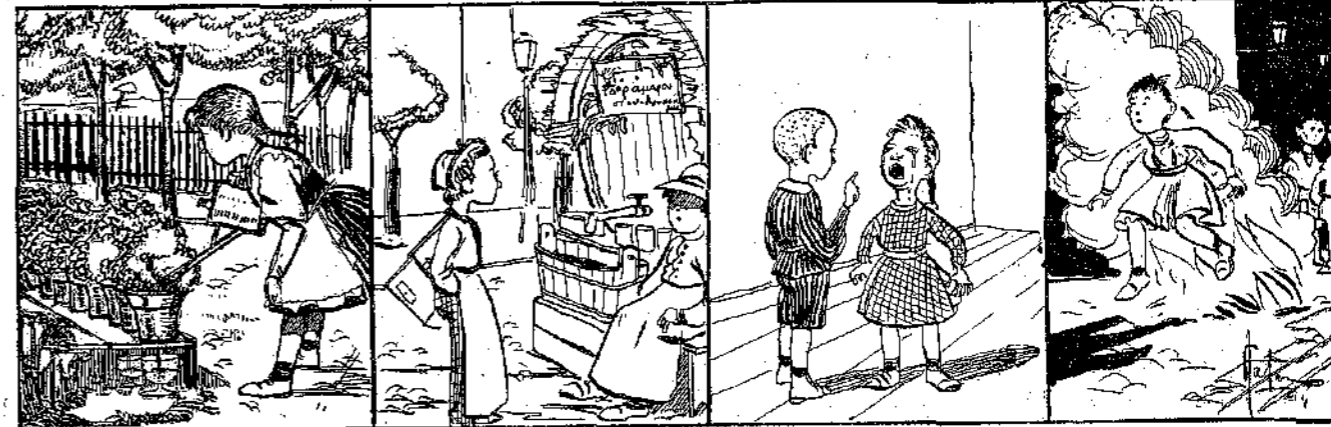
— Σεῦρεῖς ἐσὺ ποῦ κεῖσαι ἡ
 Στυμφαλία ;
 — Ἀκουσα, ὅτι τώρα εἶνε κοντὰ
 'εἰς τὴν Κόρινθον' μὰ ὕστερ' ἀπὸ πέντε
 χρόνια λέγουσ πῶς θά την ἔχομεν
 'εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

— Ἄμὲ τὸ δικὸ σου βραβεῖο ;
 — Δὲν μου ἔδωσαν ἕμενα, μακ-
 ρά... Ὁ Τάκης ὁμῶς ἐφάντισε νὰ
 κέρῃ δύο βραβεῖα, και σάν καλὸς
 ἀδελφός που εἶνε, θά μου δώσῃ βέ-
 βαια τὰ ἓνα . . .

ΒΑΘΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗ

— Ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε, ὅτι
 χρειάζεται μεγάλη και σπουδαία
 μελέτη γιὰ νὰ λήθουν τὰ νερά.
 Θὰ μελετᾷ λοιπὸν κ' ἐγὼ νύκτα
 μέρα, γιὰ νὰ μὴ ἀκμάσωμε ἀπὸ
 τὴ δίψα.

ΛΕΙΨΥΡΙΑ

Ἡ μικρὰ Φώφη μαζεύει εἰς τὸ
 ποτῆρι τὸ νερὸ που χύνεται ἀπὸ τὴν
 γάστραν. Καὶ με τὸ εὐφές αὐτὸ
 μέσον κατορθώνει, μόνον με ἓνα τε-
 νεκὲ νερὸ, νὰ ποτίσῃ ὅλα τῆς πᾶ
 ζῶη, τώρα ποῦ εἶνε λειψυρία.

ΓΝΩΜΗ ΕΙΔΙΚΟΥ

— Τί λές κ' ἐσὺ, γι' αὐτοὺς
 που θά κουβαλήσουν τὰ νερά 'εἰς τὴν
 Ἀθήνα ;
 — Λέγω, πῶς ἂν δὲν φρονεί-
 σουν νὰ φέρουν μαζί και λουκούμα,
 δὲν θά κάμουν σπουδαία δουλειά.

ΑΙ ΕΚΡΟΑΙ

— Ἄ, γιὰ νὰ σε 'πῶ, Ματού-
 λα ! Ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός, δὲν πρό-
 πει νὰ εἶσαι κλαψάρα . . .
 — Χί, χί, χί... γιατί ;
 — Γιατί ὁ μπαμπᾶς θά πληρώσῃ
 χωρὶς γιὰ κάθε ἀπορῆ τὸ σπιτιοῦ!

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΠΥΡΟΣ

Ὁ Γιάννης, τὴν παραμονὴν
 τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, κατάρ-
 θωσε νὰ πηδήσῃ τὴν φωτιάν που
 ἀνάψαν 'εἰς τὴν γειτονιά του, και
 ἔλαβεν οὕτω τὸ λογάριον βᾶ-
 πτισμα τοῦ πυρός.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Τὸ μέλλον του εξασφαλίζει αὐτὸς ποῦ πάντοτε προβλέπει νὰ πράττει ἐκεῖνο ποῦ ἀξίζει, νὰ λέγῃ μόνον ὅσα πρέπει.

Διότι ὅλα θὰ περάσουν καὶ θὰ διαβῶν ἕνα πρὸς ἕνα, μαζὶ σου ὅμως θὰ γέρασον τὰ ὅσα ἔχεις παθημένα.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΡΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(Ίδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ ἴον φύλλον, σελ. 10.)

Ἦργησαν πολὺ νὰ δημοσιευθῶν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου. Ἀλλ' ὅταν σὰς εἶπω, ὅτι ἔλαβον περὶ τὰς χιλιάδας σχεδὸν μεταφράσεις (!!) ὅταν ἀναλογισθῆτε πόσαι ἡμέραι, πόσος κόπος ἐχρειάζετο διὰ ν' ἀναγνωσθῆ καὶ νὰ κριθῆ ὁ γιγαντιαῖος αὐτὸς σωρὸς, πιστεύω ὅτι θὰ με δικαιολογήσετε χωρὶς κανένα δισταγμὸν...

Γενικῶς εἶμαι εὐχαριστημένη. Αἱ καλαὶ μεταφράσεις ἦσαν πάρα πολλάι, καὶ ἐκτὸς τῶν βραβευθεισῶν, θὰ ἦσαν ἄξια δημοσιεύσεως καὶ αἱ τοῦ πρώτου ἐπαίνου ἀκόμη. Τὸ πρῶτον βραβεῖον ἡμφισθέτησαν ἐπὶ πολὺ αἱ μεταφράσεις τοῦ Ἀ. Υ. Καθίου, τῆς Τωνικῆς Ἀκτῆς, τῆς Φεγγόβολης Δύουλας καὶ τῆς Τύρινθος. Ἀλλ' ἂν αἱ τρεῖς τελευταῖαι ἦσαν πιστότεραι καὶ ἀκριβέστεραι ἴσως, ἢ πρώτη ὅμως ὑπερέβη κατὰ τὴν ἀρμονίαν καὶ τὸ αἶσθημα, καὶ αὐτὴ ἐπὶ τέλους ἐνίκησεν ὡς τεχνικώτερα.

Ἐἶχεν ὅμως καὶ τὰ παράξενά του ὁ Διαγωνισμὸς αὐτός. Ἐξάρνα θὰ ἰδῆτε εἰς τὴν Εὐφημον Μνεῖαν μάλιστα, ψευδώνυμα τὰ ὁποῖα ἐσυνειθίσατε ἕως τώρα νὰ βλέπετε ὑψηλότερα. Τούτο σημαίνει, ὅτι διὰ τὴν μετάφρασιν χρειάζεται ἰδιαίτερα ὀλισθηρὸν ἰκανότητος. Εἴμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν, ἀλλὰ νὰ μὴ εἴμπορῆ νὰ μεταφράσῃ ἐπιτυχῶς; εἴμπορεῖ νὰ γράφῃ ὀρασιότατος ἐπιστολάς, νὰ ἔχῃ πρωτοτύπους ἰδέας, νὰ συνθέτῃ καὶ διηγήματα ἀκόμη, ἀλλὰ νὰ μὴ ἔχῃ τὸ προσὸν τοῦ καλοῦ μεταφραστοῦ, τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ νὰ περὶδῶν ἔχει ἀπλῶς καὶ ξηρῶς τὴν ἐνοσίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἶσθημα καὶ τὴν χάριν τοῦ πρωτοτύπου. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ κάμνω τῶσων εἰδῶν Διαγωνισμούς, διότι ἄλλος ἐπιδίδει εἰς τοῦτο, ἄλλος εἰς ἐκεῖνο. Καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν στάδια δι' ὅλας εἰ δυνατόν τὰς ἰδιοφυίας.

Ἐλαβα καὶ μερικὰς ἐπιμέτρους μετα-

φράσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ ἐπιτυχεῖς, ὅπως ἡ τῆς Σ μ υ ρ ν η ο π ο ὕ λ α ς, τῆς Σταγόνοσ Δρόσοσ καὶ τοῦ πολυκλαύστου φίλου μας Δημητράκη Βεροπούλου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δαίμονάκι (τὸ δυστυχημένον τὸ παιδί! πόσος θὰ τοῦ ἐλεγεν, ὅταν ἔγραφε τὴν μετάφρασιν του, ὅτι ἀντὶ κρίσεως δι' αὐτὴν, ὅς ἔχουμεν σήμερα δάκρυα!..)

Ὅλας τὰς ἐπιμέτρους μεταφράσεις ἡ ναγκάσθη νὰ τὰς ἀποκλείσω, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ. Θὰ δημοσιεύσω μόνον τοὺς στίχους αὐτοὺς ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τῆς Σ μ υ ρ ν η ο π ο ὕ λ α ς [EE].

Ἐτοῦ πρῖνου τοῦ φύλλ' ἂν ἡ ἡρώσά Σάν διαμαντένια σκουλαρίκια ἔχῃ πῆλῃ; Κ' ἂν ἐσὸ λειθάδι ἕνα κάτασπρο χαλί; Τὸ χιόνι πέρα ὡς πέρα ἔχῃ ριθί, Μὰ μένα ἔτσιμα μέρα καὶ χρονιάς Δέν με φοβίζει κρῦα καὶ χρονιάς! Γιατί ὁ Θεὸς εἶνε καλὸς κ' ἀγάπῃ τὸνεμά Του

Αὐτὸς φροντίζει, μεριμνᾷ γὰ μένα κάτω ἰδῶ, Καὶ μὲ τὸ θέλημά Του, Μὲ τὴ φαιδρῆ μου τὴ καλιὰ ὀλημερὶς θὰ τραγουδᾷ: Ἄρχχρονιά Καλοχρονιά!

Ἐρχομαι τώρα εἰς τὴν Ἀπονομήν τῶν Βραβείων. Θάναξέρω βέβαια πολὺ ὀλιγωτέρως ἀφ' ὅτι ἤθελα ὁ χώρος ὅμως δέν μου ἐπιτρέπει νὰ κάμω περὶσσότερον.

Α' βραβεῖον: Ἀγκάθι [6 E].

Β' βραβεῖον: Ἰωνικὴ Ἀκτὴ [5 E], Τύρινος [5 E].

Γ' βραβεῖον: Φεγγόβολη Δύουλα [5 E], Ἀμβρακίως Αἶρα [4 E], Ἀσπρὴ Γάτα [4 E].

Α' Ἐπαινος: (ἀπὸ [3 E] εἰς ἕκαστον) Κεραυνός, Μιράντα, Μαρίκα Α. Λοῖζου, Τρικυμιώδης Μαλέας, Μενεξεδένια, Φοινικίς, Τσουνεῖδα, Ἰόνιον Πέλαγος, Πενταλικὸς Ζέφυρος, Ἀνὸν Κολοκύθα Πάτεραις, Μπάμ Μπόμ, Φιλαμερικανίς, Φιλόρημος Τρωγῶν, Δημοσθένης ὁ Ρήτωρ, Λευκωσία τῆς Κύπρου, Δεσποινίς Ἀἰ Ἰούχη Τούχη Ταγγέτη, Τρεχαγορευσιόπουλος, Μαγνητικὴ Βελόνη, Θεραπειὰ τῶν Μουσῶν, Ζεβάν, Δεῦνδ Περιστεράκι, Κῆμα τῆς Σαλαμίνας.

Β' Ἐπαινος: (ἀπὸ [EE] εἰς ἕκαστον) Σαμιακὴ Σημαία, Φιλῶσθος τοῦ Βόξείνου, Νικόλαος Δεκαθάλλας, Ροβέρτος Γουσκάρδος, Ἀτταβίριον Ρόσον, Η. Λαυκάρως, Ἰσμαῖλιώτισσα, Βιργινία Κ.Ι. Χατζοπούλου, Κυριακοῦλα Ροζανίτου, Ἀπίστολος Δ. Καρακαταγιάννης, Ἀσπρὴ τοῦ Πόντου, Ροβινσὸν Κρόσος, Μυσσηριώδης Φώσας, Ωριών, Ἀνεμόνη, Ἐρημοκλήσι, Παπαροθνα τοῦ Τσομαγιῶ, Μανθόλην-Μιζάν-Μονέ, Πρωγκλιώσα Ἐλπίς, Πρόδικος ὁ Σηλοβριανός, Παναγιώτης Ε. Μηνάς, Μαύρη Περιστερά, Ἀποκράτειρα Βιδυκία, Χαλκιδικὸς Ἀθηνᾶ, Μαρία Χρ. Σαλιάρη, Ἀρατος, Ἐλ. Ληγιὸν Ἀδάμη, Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων, Νουσταλὸς Ἐλλην, Πέτρος Γ. Καλογερόπουλος, Σωτήριος Ἰω. Φώσας, Γρονιάρια, Ὅλας εἰ δυνατόν τὰς ἰδιοφυίας.

Ἀλεξάνδρα Σ. Δούρου, Φαρίμαλος, Ἀνοχητὴ Καρδιά, Ἡλιόλουτος Πρωτὰ, Μαρίκα Α. Κορῆ, Σανθὴ Νηματοπούλα, Ἐρσθρὰ Καμέλια, Ἄννα Ι. Γεωργιάδου, Ρόδον τῶν Ἀλπεων, Ἀναστασίουβίλος, Ἀσημένιο Κῆμα, Ἀνοχάρτο, Ἀδωσ, Μαρίκα Α. Σαλιάρη, Βίων ὁ Σμυρναῖος, Ἄννα Ν. Καλλιτίου, Ζηλωτὴς τῆς Διαπλάσεως, Ἀδελφὸς Τσίμου τοῦ Ἀνακατωμένου, Ἄγριος Μάγνης, Ἀνακατωσούρα, Τελευταία Λελοῦδων, Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, Γουλιέλμος Τέλλος.

Γ' Ἐπαινος: (ἀπὸ [E] εἰς ἕκαστον) Βασιλεὺς τῶν Ναυτῶν, Ναυτοπῆαις, Ἀλέξανδρος Σαριβαζεβάνης, Κλεαρῆτη Ε. Ἀπία, Ἀντιό Μαντέλλο, Κόδρος, Σωρὸς Πιττακός, Ἀπέστολος Μαγαρίδης, Σόρε α' Ἐλα, Κιθαροδὸς Ἀρίων, Κιθαροδὸς Ἀπόλλων, Σπάθη τοῦ Λεωνίδα, Ἐθνικὸς ἴμιος, Τσοῦχηρα, Ἡμερὸς Περιστερά, Γλυκεῖα Ἐλπίς, Ἐδφορίων, Λεῖριον, Βρετανικὸς Ἀσπὴρ, Ἀσπρατὴ, Τάνταλος, Ἡμερὸς Γατάκι, Ἀρχιστρατήγος Μιλετιάδης, Ἐμπροσθητὴ, Ἀσπρὸς τοῦ Βέγα, Κερὴ τοῦ Βουνοῦ, Νεαροὶ Ἄμειρικανίδες, Νεαροὶ Καλλιτέχνες, Ἀμρ. Π. Ἀρβας, Ἡλέκτρα Παλαιολόγου, Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολλογγίου, Μαθήτρια Καλλιτέχνις, Φιλέλλην Μικρασιάτης, Ἀκτις Λαράς, Σκηπτρον τοῦ Αἰῶς, Μέλας Δεῦρος, Ματρογαλαστή, Σέλενος ὁ Κεραυνός, Μωρὴν Ὀρχίλη, Πένθος Κεπάρισσος Γαλανὴ Χαλιδοπούλα, Περσέσσα Ἐλπίς, Οὐρανία Μαριά, Φρόνιον τῆς Κερκίρας, Ἐλένη Γρ. Οἰκονομίδου, Κυματίζουσα θάλασσα, Μαγευμένον Δάσος, Χρυσὸν Βέλος, Τριβίλιος Ἀπόλλων, Μικρὰ Δεσποινίς, Ἐγγένιος Ἰατρὴμητριεῖς, Χαλαρόδος Ἀλγίον, Μουσικός Παπαδόπουλος, Φιλόμωσος Παῖς, Βασιλεὺς τῆς Σαδύρης, Ἄλωρις τῆς Χάλκης, Ὀνειροπόλος Παῖς, Μαριά τοῦ Ἐβρίπου, Πρῶτη Μαῖου, Α. Ι. Ἀγγελόπουλος, Ἰππότης Μαντζουράνας, Βαρδαλαμπόμπας.

Εὐφημὸς Μνεῖα: Τέτις τῆς Ἀχαΐας, Ἐλένη Ν. Τσορακτοῦ, Γεώργιος Ε. Ἐνρια κούπουλος, Κερκυραϊκὴ Νύξ, Ἀπόγειος Ἄδρα, Ἡλεκτρικὸν Φῶς, Ποιητὴς Πίνδαρος, Ἀτρώμητος Καρδιά, Ἄρμα τοῦ Ἡλίου, Πατραϊκὸς Κόλπος, Σταμάτιος Κ. Τριανταφύλλου, Φιλόππος Βερικέτης, Ἐθνικὸς ἴμιος, Ἰππότης Γουλιέλμος, Ἀβλάδος, Σταθρὸς Θ. Ἰωσηφίδης, Ζουρλομανθῶνας, Ἀγγλὴ Γεωργανοπούλου, Καννακία, Χρυσὴ Α. Χαρβαλιά, Ἀπόστολος Ι. Μαρτῖνος, Μαρία Ἐβινετὴ Τρωεγγετὴ Π. Ραζουκόπουλα, Μανόσος Βιδυκίης, Σοφοκλῆς Α. Κίλλας, Ἀλέξ. Κ. Νεγρεπόντης, Διαβολάκι, Μαρία Ν. Μανωράκη, Παραδεισιον Πηνιόν, Ἀλέξανδρος Π. Καμπάδης, Φωτιά καὶ Λαύρα, Ἀσπὸς Ἐλέφας, Ἀσπιδὸς Ποιητῆς, Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου, Ἐλλην Πυροβολητὴ, Θεοδῶσος ὁ Μέγας, Πάραλος Πέτρα, Παιδί τοῦ Λαοῦ, Ἀγγορολογιῶτατος, Χειμωνιάτικη Διακάδα, Μαρία Ἀθ. Καλλιτίου, Φύλλον Τριανταφύλλου, Κῆμα τῆς Ἐμμοσιόπουλας, Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ, Ποητὸς Δαίμων, Γεώργιος Κ. Σερῆτος, Δεσποινίς Ἀγγελος, Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, Ἀσπὴ Νύξ, Τσουνεῖδα τῆς Τερψιδέας, Ἀμυγδαλή, Ἀσπερόσσα Νύξ, Ναυαρχος Θεοβέρτος, Ἀρσῆρος Κοῖν, Βράχος τῆς Νεραμπίτσας, Γαλάταια, Ἀρχιναύαρχος Ἐνδυδιάδης, Τοῦμ-Παρερᾶ Μουζέ, Ἀρχιδαιμόνων, Διανόσιος Α. Καββαδίας, Ἀναμμένο Σπίρτο, Πέτρα Σκανδάλου.

Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις τοῦ Ἀ. Υ. Καθίου θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσηγές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ὑπερτίτρα παρουσιάζεται μ' ἕνα γράμμα ἐσφραγισμένον διὰ τὸ Ταχυδρομεῖον. Δέν μου λέτε, κύριε Ἀγγορολογιῶτατε, μήπως βραίνει πολὺ αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ κρίνεται νὰ δώσω τὰ διπλά ταχυδρομικά; Καὶ ὁ Ἀγγορολογιῶτατος: — Καὶ τί; Ἐυχαρῆ εἶμαι ἐγὼ; Ἡ μήπως ἄκουσες πὺς εἶμαι δυνατόν ἐπὶ τὰ γράμματα, κ' ἐνόμισες πὺς μπορῶ νὰ εὐρωῶ καὶ τὰ γράμματα σου;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΙΑ ΤΟ Ζήτημα ΤΗΣ ΨΕΦΟΦΟΡΙΑΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΣΙΑΝ, ἐνθουσίασαν τοὺς φίλους μου ὅσα εἶπα τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα διὰ τὸ ζήτημα τῆς αὐτῆσως τοῦ φύλλου, καὶ αἱ ἐλπίδες τῶν περὶ πραγματοποιήσεως τοῦ ὄρατου τούτου ὄνειρου, τοῦ ἐγγενεστάτου τούτου πόθου, ἀνεξωσθησάν. Οὔτε ἕνας οὔτε δύο, οὔτε δέκα οὔτε εἴκοσι, ἀλλ' ἕκατον καὶ διακόσιοι μοῦ ἔγραψαν ἕως αὐτῆν τὴν στιγμὴν, ἐπιδοκιμάζοντες τὰς προτάσεις τῶν συναδέλφων τῶν καὶ προτιπώντες με νὰ τὰς θέσω καὶ πάλιν ὑπὸ ψηφορολίαν.

Αἱ γνώμαι εἶνε διαφορετικαὶ μόνον εἰς τὰ λεπτομερεῖας. Ἄλλοι θέλουν 12 σελίδας μὲ 10 φράγμα, ἄλλοι 16 σελίδας μὲ 12 φρ. καὶ ἄλλοι 20 σελίδας μὲ 14 φράγμα. Ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν εἶνοι εἶνε σύμφωνοι. Ὅλοι φρονοῦν, ὅτι μὴ νὰ ψηφορολίαι, ὑπὸ νέους ὄρους, εἶνε βέβαιον πλεονεχθῆναι. Ὅμοιοι, ὅτι αἱ ἐνθουσιώδεις αὐταὶ ἐπιστολαὶ μοῦ ἔδωσαν θάρρος καὶ ἐλπίδα. Δέν ἀπεφάσισα ὅμως τίποτε ἀκόμη. Θὰ περιμένω καὶ τὰς γνώμαι τῶν ἄλλων. Καὶ εἴ, τι μοῦ εἴπῃ ἢ πλειοψηφία. θὰ τὸ κάμω. Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου. Ἄρην!

ΑΥΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Δέν ἤξευρα ὅτι οἱ φίλοι μου εἶνε τῶσων δυνατόι εἰς τὴν Φυσιολογίαν καὶ εἰς τὴν Ζωγραφικὴν. Πλῆθος πάλιν μοῦ ἔστειλαν τὸ ὄνομα τοῦ παραδόξου εἰκῆς Μαγικῆς Εἰκόνας καὶ οἱ περισσότεροι μοῦ τὸ ἐκωγράψαν ἀνθίσαινον. Πρῶτη πρῶτῃ ἡ Ἀνθεμὶς ἔπειτα ἡ Νεαροὶ Καλλιτέχνις ἔπειτα ὁ Ἀσπρασοματῆς (μὲ τὴν καλλιτέραν ζωγραφίαν, ὅπως πάντοτε) ἔπειτα ἡ Κοραλία Μασσαλ (μὲ κατὰ χαριτωμένα σιχάκια ποῦ θὰ τὰ ἰδῆτε, δευτὸ δημοσιεύσω τὴν λύσιν) ἔπειτα οἱ εἶτες: ὁ Ζεβάν, ὁ Φίγη ἀπ' ἔδω, ὁ Δ. Κ. Φιλέρης, ὁ Ἀετὸς τῆς Ἰδῆς (ἐπιμέτρως) ὁ Χρυσόθραξ (μπα! πὺς δέν εἶνε δυνατόν ν' ἀνθίσῃ; . . . ἄς νὰ ἰδῆ!) τὸ Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι.

«ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ»

μου παρέδωκε τὰ τελευταῖα χειρόγραφα τοῦ μυθιστορηματος «Ἵππερ Πατριδος.» — Ἦλθα μόνος μου, Διάπλασις, μοῦ εἶπε, διὰ νὰ σε συγχαρῶ διὰ τὴν λαμπρὰν σου ἐκδογὴν. Θαυμάσιον αὐτὸ τὸ βιβλίον. Δέν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῆ καλλίτερον διὰ τοῦ Ἑλληνοπαίδας. Εὐγε καὶ πάλιν εὐγε! — Ο. κ. Χ. Ἄνινος, καθὸς ἤξευρετε, εἶνε β-νας ἀπὸ τοὺς πρώτους λογίους τῆς γενιάς μας: Ἐργάσεται ἐπὶ 30 ἔτη τώρα, καὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἔχει συγγράφῃ καὶ μεταφράσῃ πλῆθος ἔργων. Φαντασθῆτε τώρα πόσα ἔχει ἀναγνώστῃ, πόσων πείραν ἔχει ἀποκτήσῃ, καὶ πόσων εἴμπορεῖ νὰ βαρύνῃ τὴ γνώμη τοιαύτου ἀνδρὸς προκειμένου περὶ τῆς ἐκλογῆς ἐνὸς βιβλίου. Διὰ τοῦτο μ' ἐκολάκευσαν τῶσων τὰ εὐλακρινῆ συγγραφήματα, καὶ εἶπα: «Θὰ τὸ γράψω εἰς τοὺς φίλους μου διὰ νὰ γαρῶν καὶ αὐτοὶ διὰ τὴν μεγάλην ἐπιτυχίαν τοῦ νέου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης μας.» Καὶ τὸν κ. Ἄνινον, καὶ ἐμὲ, καὶ ἄλλους ὄσοι ἐσφραδίσθησαν ἐνθουσιώδως περὶ τοῦ βιβλίου, θὰ μας δικαιολογήσετε δευτὸν θὰ τὸ ἀναγνωστέτε περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ τοῦ μηνός. Ἐν τῷ μεταξύ φροντίσατε νὰ ἔγγραψετε, ὅσοι δέν ἐνεργήσατε ἕως τώρα. Τὴν 15 Ἰουλίου, δηλαδὴ μετὰ 5 ἡμέρας, λήγει ὁριστικῶς ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς. Μόνον ὅσοι προφθάσῃ νὰ ἔγγραψουν μετὰ τῆς προσηγῆς Πέμπτης, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Λαχίον. Διὰ τοὺς μένοντες ἀσπρῶν τῶν Ἀθηνῶν, θὰ παρατηρῶ τὴν ἐργασίαν τοῦ Ταχυδρομείου: καὶ ἂν ἡ ἐπιστολὴ τῶν παρεδῶθῃ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον πρὸ τῆς 15 Ἰουλίου, θὰ τοὺς ἐγγράσω μετὰ τῶν προνομιούχων συνδρομητῶν. Ἄλλως θὰ τοὺς θεωρῶ ἄπλοὺς ἀγοραστάς.

Ἐρσθρὰ Καμέλια, ὄρασιότατα μοῦ περιγράφεις τὰς ἔξιστασις τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου σας, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἡπῶν θὲ εἶνε πολὺ εὐνοϊκά διὰ σέ, δέν ἀμυθῆλλω. Συμμερίζομαι πληρότατα τοὺς ἐνθουσιασμοὺς σου περὶ τῆς κ. Δευσονετριας, καὶ εἶδα μ' εὐχαριστήριον μοῦ εἶνε ἐπαληθῆσαν ἐπιτυχῶς καὶ τὰ «Ἐξῆρα τῆς Διαικῆς» τοῦ κ. Ψενοπούλου. Ὅμως ἡ μικρὰ αὐτὴ κωμῶδία τοῦ συτεργάτου μου δέν εἶνε μεταφράσις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὅπως λέγει τὸ Πρόγραμμα, ποῦ μοῦ ἔστειλες. Σητρίκεται μόνον εἰς ἕνα ἀγγλικὸν μῦθον, 15—20 γραμμῶν. Ἡ δεσκαυχὴ τοῦ εἰς κωμῶδον εἶνε ἐντέλως πρωτότυπος. Εἴμπορεῖ, Ἐθρομοσ Οἰκία, νὰ τελορηφῆσῃ τὸ διήγημα τοῦ Διαγωνισμοῦ ὅπως νομίζεις καταλληλότερον. Πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ τὸ πῆρξῃ πολὺ. . . τραγικὰ. Εἶνε μία ἱστορία φαιδρᾶ καὶ ἔξυπνη, καὶ ἔτσι θέλω νὰ τὴν διηγηθῆς. Νὰ συμβουλευθεθε πάντοτε τὰ ἀποτελέσματα τῶν προηγουμένων Διαγωνισμῶν Διηγημάτων.

Ἐξεκαρδίσθημον ἀπὸ τὰ γέλια—μοῦ γράφει ἡ Τελευταία Λελοῦδων, — μὲ τὰς ἀστειοτάτας εἰκόνας τῆς Κυριακῆς σου, προπάντων μὲ τὰς τοῦ Ἀνθροπορῆου καὶ τοῦ πατρὸς, τοῦ ἀποστέλλοντός τὰ τέκνα τοῦ εἰς Μοναστήριον. Ἄν ἔρωταίς μάλιστα, τὸ εἰθέασαι καὶ εἰς ἐσφραμγὴν . . . διὰ λόγων. Ὅταν ὁ μικρὸς μας Κωνσταντῖνος κλαίῃ, τοῦ λέμω: — Σῶπα καὶ θὰ σε στειδάσω ἐπὶ μναστήρι. Καὶ ὡς ἐκ συνήματος: Ἄνατεινόντες εἶνε τὰς χεῖρας, ἀνακράζοντες: — Ἵπασι εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Ἵψῆσου (. . . Ἐκεῖνος τότε κάμνει τὴν ἐκφῶδν τοῦ κλαψματος καὶ . . . σιωπᾶται. . . Ὅς πρὸς τὸ ψευδώνυμα, Τελευταία Λελοῦδων σου ἀκαντῶν βεὶ ἡ παρατήρησις σου δέν εἶνε ἀκριβῆς: διότι καὶ ἄγρία ἔτυχε νὰ πάρουν θηλυκὰ ψευδώνυμα.

Βεβαίως δύναμαι νὰ σε δεχθῶ, Σέλευκε Κεραυνέ, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀλλ' ὄχι καὶ μετὰ τοὺς ὄρους ποῦ προταίνεις. Αἱ λύσεις ποῦ ἔχασες θὰ θεωρηθῶν χαμέναι καὶ ἡ στήγησις πρὸς τοὺς συναγωνιστάς σου θὰ γίνῃ ἀπῆλπος. Θ' ἀδικηθῆς, ἀρ' οὐ δέν ἔλαβες μέρος ἐξ ἀρχῆς τοῦ Διαγωνισμοῦ; καὶ ἄλλὰ τί εἴμπορῶ νὰ κάμω; Ἄν ἔδεχθῃμ τὴν πρότασιν σου, ὄλοι θὰ ἐπρόβησαν τὴν ἰδίαν ἀξίωσιν καὶ τότε; . . .

Τὸ περασμένον Σάββατον ἤλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὁ κ. Χ. Ἄνινος αὐτοπροσώπως καὶ

Τὶ ἀκούω, Ναυτοπούλα; Ἐγίνες τεμπέλα καὶ ὑπναροῦ καὶ γι' αὐτὸ ἔχεις νὰ μοῦ γράψῃς τῶσων καιρῶν; . . . Καὶ ζητεῖς ἰατρικὸν κατὰ τοῦ ὕπνου; . . . Γὰρ νὰ σου πῶ; Μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ καταβάσῃς πάλιν τὰ μαλλιά σου; Εἶπέ εἰς τὸν ἀδελφόν σου, Ἄρατε, εἶν ἄν ἔχῃ παιδικὸν μυθιστόρημα διαδραματιζόμενον ἐν Ἑλλάδι. — καὶ ὄχι ἐν Ἀυστραλίᾳ, τὴν ὁποῖαν μόνον εἰς τὸν ὕπνον τοῦ θὰ εἶδε. . . — καὶ ἂν τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ εἶνε τῶσων ὄρασιον, ὅσον αὐτὰ ποῦ δημοσιεύω, τοῦ τὸ ἀγοράζω ὅσον δελεῖ καὶ τὸ δημοσιεύω εἰκονογραφημένον.

Σεῦρασις τί ἔσεται, Ἀρχγυρᾶ Σελήνη; Ἐχάσα ἀπὸ τὸ τραπέζι μου τὸ γραμματάκι σου, καὶ δέν ἤξευρω πλεον οὐτε τι ἀριθμὸς ἐξητούσας, οὔτε με ποῖαν δευθύνωσιν πρέπει νὰ σου στέλλω τὸ φύλλον. Τὸ στέλλω ἄπλοῦς εἰς Ἡρόν, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μπαμπᾶ. Ἀλλὰ τὸ λαμβάνεις ἀρὰ γε; γράφε μοῦ.

Σὲ συγχαρῶ Καρθερίνα [EE] διὰ τὰ μύθικα «ἄριστα» καὶ διὰ τὰς τόσας προόδους. Πολὺ μ' εὐχαριστῶσιν ἡ περιγραφή τῆς περιπετειώδους ἐκδρομῆς σας. Βλέπω ὅτι εἰς ἐπιθέσει τοῦ Ἄστέρος ἡ ἠσθάνθητε ὄλιγον τὰς συγκανήσεις τῶν ἐπιθετῶν τῆς «Ἐσταθείας» ἀλλ' εὐτυχῶς χωρὶς φοδερὰ ἐπαχλύθησα.

Πεταλοῦδα τῶν Σερρῶν, στείλε μοῦ μερικὰ ἀπὸ τὰ . . . σχιδιά σου, καὶ πιθανὸν νὰ εὐρω καὶ κανὴν πατάλληλον. Ἐγὼ πειθῶν, διότι φοβούμαι μήπως εἶνε πολὺ γνωστὰ καὶ δημοσιευμένα ἑλληνιστῆ, ἀρ' οὐ ὑπάρχουν εἰς ἀναγνωστικὰ βιβλία.

Μονεξεδένια, [EE] μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ μετροφροσύνη σου καὶ ἡ ἐγκαρτερησις σου. Εὐγε, κέρη μου! αὐτὸ σημαίνει βεὶ ἔχεις ἄξιαν πραγματικὴν.

Καὶ ἄλλη ἐπιστολὴ δι' ἐμὲ εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Πειραιῶς: μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματισμόν. Φροντίσατε. Εἰς τὸ προσεχῆς φύλλον, θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματα ὅσων μοῦ ἔστειλαν ἤδη τὸν ἔρανόν των ὑπὲρ τῆς ἀνιγέρσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτήρος, κατόπιν τῆς ἐκκλησίσεως τῆς φίλης μου Ἐλένης Καραπαυλίδου, διὰ τὴν ὁποῖαν πλείστοι μοῦ ἔγραψαν συγχαρητήρια. Ἀπὸ ὀλίγου ἔλαβα μέχρι σήμερον χρήματα, ἀλλὰ πολὺ σχετικάς. Θὰ ἐπρωμοῦσα νὰ ἐλαμβάνα ὀλιγώτερα, ἀλλὰ ἀπὸ περισσοτέρους. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις, 100 δραχμαὶ ἀπὸ 200 παιδιὰ, ἔχουν μεγαλητέραν ἀξίαν παρὰ 200 δραχμαὶ ἀπὸ 10 μόνον παιδιὰ. Τὸ σύνθημα λοιπὸν ἔς εἶνε: Ὅλιγα χρήματα, ἀλλὰ ὄλοι!

Ἐγχαρῖνοντα τὰ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Βράχον τῆς Κρανίης (Π. Τ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) Πυράκιμα (Α. Μ.) Νοικοκυροπούλου (Μ. Σ.) Δίχλωρον Φούριαν (Ω. Ο.) αὐτὸ ἐξέλεξε ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρασε πολὺ) Ἀράχτην (Ε. Σ. αὐτὸ ἦτο ἐλευθέρων) Περιψιγητον (Δ. Π. καλλίτερα νὰ ναμείνης τὸν θον Διαγωνισμῶν, ὁ ὅποιος ἀρχίζει τὸν Σεπτέμβριον) Ἐχρητῆ (Φ. Χ. αὐτὸ ἦτο ἐλευθέρων) διατὶ γράφεις μὲ τῶσων βίαν καὶ ἐδυσκολοῦσθαι πολὺ ν' ἀναγνωστέται τὰ ὄρατα ποῦ μοῦ ἔγραψες:

